

Ved den sigtedes accept af et vilkår om anvendelse af beslaglagt gods ophører beslaglæggelsen, der indtil da har haft retsvirkning som arrest, jf. den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 807 b, stk. 2, og ejendomsretten over det beslaglagte overgår umiddelbart til den berettigede, idet dog tredjemand f.eks. ved udlæg kan have erhvervet bedre ret. Ved værdikonfiskation af et bestemt aktiv eller en del af et aktiv får accepten dog alene virkning som udlæg.

Hvis der ikke er tale om penge eller andet, hvis værdi umiddelbart kan fastslås, og det er påkrævet, at der afholdes tvangsauktion over det beslaglagte, inden mellemværendet endeligt gøres op, må spørgsmålet dog indbringes for retten med henblik på at tilvejebringe et auktionsgrundlag.

Vedtagelse af en bøde eller betaling af erstatning til forurettede som vilkår i forbindelse med et tiltalesfald kræver rettens godkendelse, jf. retsplejelovens § 723, stk. 3, og retten vil i givet fald kunne afsige kendelse om anvendelsen af beslaglagt gods i tilknytning til en sådan godkendelse.

Såfremt en straffesag sluttes udenretsligt, uden at der opnås en ordning eller en retsafgørelse vedrørende anvendelsen af beslaglagt gods, medfører det, at beslaglæggelsen bortfalder. Dette svarer til retsstillingen, såfremt en sag sluttes med domfældelse, uden at der tages stilling til, hvorledes det beslaglagte skal anvendes.

Reglen i *stk. 4* er ny. I tilfælde, hvor retten beslutter at udskyde forurettedes erstatningskrav til civilt søgsmål, kan en beslaglæggelse, der er iværksat med henblik på sikring af et sådant krav, efter forslaget opretholdes, hvis civil sag anlægges eller ansøgning i henhold til offererstatningsloven indgives inden for en kort frist. Der foreslås her en frist på 4 uger svarende til ankefristen i civile sager.

Bestemmelsen vil f.eks. kunne anvendes i tilfælde, hvor der ikke er grund til at betvivle eksistensen af forurettedes erstatningskrav, men hvor dette ikke kan opgøres på domstidspunktet.

Der er ikke medtaget en henvisning til færdselslovens adhæsiionsregler - dvs. reglerne om behandling af erstatningskrav under færdselsstraffesager - idet disse alene omfatter tilfælde, hvor erstatningskravet er dækket af en lovpligtig ansvarsforsikring. Der er derfor næppe behov for beslaglæggelse til sikring af erstatningskravet i disse tilfælde.

Såfremt der herefter under den civile sag tilkendes erstatning, eller der indgås forlig herom, afgør den ret, der har truffet afgørelse i straffesagen, på begæring, i hvilket omfang der tilkommer forurettede del i provenuet fra det beslaglagte gods, der på det tidspunkt nor-

malt vil være realiseret på begæring af det offentlige. Også denne afgørelse har virkning som udlæg. Forurettede kan derfor kræve det tilkendte beløb udbetalt af politiet.

Prioritetsstillingen mellem flere forskellige erstatningskrav afgøres efter retsplejelovens § 526, stk. 2, jf. bemærkningerne ovenfor til stk. 3. Dette indebærer, at de erstatningskrav, der er blevet påkendt under eller i tilslutning til straffesagen, får en bedre prioritetsstilling end de, der måtte være henskudt til civilt søgsmål. Med hensyn til prioritetsstillingen mellem erstatningskrav, der kommer til påkendelse efter straffesagens afslutning, og det offentliges krav på sagsomkostninger og bødekrav kan retten bestemme, at erstatningskravet skal fyldestgøres forud for sagsomkostnings- og bødekrav. Hvis et eller nogle erstatningskrav er henskudt til civilt søgsmål, må politiet i så fald undlade at anvende provenuet til fyldestgørelse af det offentliges krav på sagsomkostninger, krav på konfiskation og bødekrav, indtil den civile sag er endeligt afgjort.

Stk. 5, der vedrører beslaglæggelse efter § 802, stk. 3 (formuebeslag), svarer i det væsentlige til den hidtil gældende § 803. Bestemmelsen er omformuleret, således at det afgørende kriterium for, om retten skal træffe afgørelse om beslaglæggelsens bortfald, er, om den tiltalte ikke længere kan siges at undrage sig forfølgning. Denne situation kan foreligge, ikke blot såfremt tiltalte kommer til stede og overgiver sig til myndighederne, men også såfremt forfølgningen ophører.

Under særlige omstændigheder kan der være behov for at lade formuebeslaget bestå, indtil sagen er afgjort, selv om tiltalte er kommet til stede og således ikke længere unddrager sig forfølgningen. Det kan tænkes, at tiltalte er kommet til stede alene med henblik på at få formuebeslaget ophævet, hvorefter han har til hensigt på ny at unddrage sig forfølgning. For at undgå denne situation foreslås det, at retten skal kunne undlade at træffe bestemmelse om formuebeslagets ophør, hvis der er bestemte grunde til at antage, at tiltalte på ny vil unddrage sig forfølgningen. Betingelserne for at undlade at ophæve formuebeslaget svarer således til betingelserne for at foretage varetagtsfængsling på grund af unddragelsesrisiko, jf. § 762, stk. 1, nr. 1.

I modsætning til tidligere nævnes den situation, hvor formuen på grund af sigtedes død eller efter loven om borteblevne tilfalder dennes arvinger, ikke udtrykkeligt. Dette er anset som selvfølgeligt, og reglen herom er derfor udgået som overflødig, uden at der